

SÀN GỖ HÓT NHƯ CHIM HỌA MI

Đỗ Tùng dịch – 20/3/2018

Chương 6

Kaede rời lâu đài Noguchi mà không chút nuối tiếc, và chỉ có một ít hy vọng cho tương lai. Tám năm làm con tin của nhà Noguchi giam hãm sau những bức tường của lâu đài, Kaede không khỏi bị cuốn hút với thế giới bên ngoài, một phần vì nàng ta chỉ mới mười lăm tuổi. Phu nhân Maruyama và Kaede ngồi trong kiệu đi được vài dặm đường, nhưng kiệu lắc lư làm nàng cảm thấy chóng mặt nên ở điểm nghỉ đầu tiên Kaede yêu cầu được cùng đi bộ với Shizuka. Lúc đó vào giữa mùa hè, mặt trời nắng gắt. Shizuka cột mũ lên đầu Kaede, và cầm thêm cái dù che nắng.

"Cô nương Shirakawa không thể trình diện vị hôn phu tương lai với khuôn mặt râm nắng như tôi." Shizuka cười khúc khích.

Họ tiếp tục hành trình cho đến giữa ngày, nghỉ trưa ở một quán trọ, xong đi tiếp vài dặm trước khi trời tối. Tâm trí Kaede quay cuồng với những hình ảnh thấy trên đường đi: những cánh đồng lúa xanh mướt và xum xuê như lông thú; những con sông chạy dọc bên đường với các ngọn sóng trắng tung tóe; những hòn núi dựng đứng trước mặt, lớp này đến lớp khác, phủ đầy cây rậm mùa hè, chen lẫn màu đỏ thắm của hoa đỗ quyên. Trên đường nhiều hạng người qua lại: các chiến binh mang giáp mũ đeo gươm cỡi ngựa; các nông dân mang nhiều thứ linh kính mà nàng chưa bao giờ thấy; xe bò lẫn xe ngựa; cả ăn mày và những người bán rong.

Lẽ ra Kaede không nên nhìn chăm chú vào người đi đường, và họ phải gập đầu khi thấy đoàn tùy tùng đi qua, nhưng nàng đã lén nhìn họ và họ cũng lén nhìn nàng.

Đoàn tùy tùng được những người hầu của phu nhân Maruyama hộ tống; đứng đầu là một người đàn ông tên Sugita, đối xử với phu nhân một cách quen thuộc dễ dàng như một thúc phụ. Kaede cảm thấy thích ông ta.

"Ta cũng thích đi bộ khi ở tuổi cô nương," phu nhân Maruyama nói khi họ cùng ăn tối. "Ta vẫn còn sở thích đó, nhưng ta lại sợ nắng."

Phu nhân nhìn chăm chú làn da mịn màng của Kaede. Suốt ngày hôm nay phu nhân tỏ ra tử tế với cô, nhưng Kaede không thể quên được ấn tượng là

đàn bà lớn tuổi hơn không ưa thích mình và Kaede đã làm phật lòng họ cách nào đó.

"Phu nhân không cỡi ngựa?" Kaede hỏi. Cô ganh tị với những người đàn ông trên lưng ngựa: họ có vẻ oai phong và tự do.

"Ta thỉnh thoảng có cỡi ngựa," phu nhân Maruyama trả lời. "Nhưng khi ta du hành trong lãnh địa Tohan như một người đàn bà yếu đuối thì ta cho phép mình được đi kiệu."

Kaede nhìn phu nhân ngạc nhiên và hỏi nhỏ: "Nhưng người ta nói phu nhân là người quyền thế."

"Ta phải che dấu quyền lực mình trước những người đàn ông quyền thế," phu nhân trả lời. "Nếu không họ chẳng ngại gì mà không tìm cách hại ta."

"Tôi chưa được cỡi ngựa từ khi còn nhỏ." Kaede thú thật.

"Nhưng con cái của tướng quân đều được dạy cỡi ngựa!" phu nhân Maruyama ngạc nhiên. "Chẳng lẽ nhà Noguchi không làm vậy sao?"

"Họ chẳng dạy tôi điều gì hết," Kaede trả lời với chút cay đắng.

"Không dạy cách dùng kiếm dùng dao? Không bắn cung?"

"Tôi không biết là đàn bà được học những điều đó."

"Ở vùng phía Tây đàn bà được học những điều đó." Hai người im lặng. Kaede ăn thêm một ít cơm.

"Nhà Noguchi đối xử tử tế với cô không?" phu nhân hỏi tiếp.

"Lúc đầu thì chẳng tử tế chút nào." Kaede bị dằng co giữa thói quen thận trọng khi trả lời người nào tra hỏi cô, đồng thời muốn trút tâm sự với phu nhân này, là người cùng vị thế và đẳng cấp gia tộc. Họ chỉ một mình trong phòng, không kể Shizuka và người hầu của phu nhân là Sachie đều ngồi bất động đến mức Kaede xem như không có. "Sau vụ xảy ra với người lính gác tôi được dọn vào ở chung với gia đình Noguchi."

"Còn trước đó thì sao?"

"Tôi ở với đám hầu gái trong lâu đài."

"Thật là xấu hổ," phu nhân Maruyama nói, giọng bà có vẻ cay đắng. "Tại sao

Noguchi lại có thể làm như vậy đối với cô là dòng dõi Shirakawa..." Phu nhân nhìn xuống và nói, "Ta lo cho con gái của ta đang bị làm con tin của ngài Iida."

"Khi tôi còn nhỏ thì chẳng sao," Kaede nói. "Những người hầu thương hại tôi. Nhưng khi mùa xuân năm nay bắt đầu, tôi không còn là đứa con nít và cũng không phải là một người đàn bà trưởng thành, thì không ai bảo vệ tôi. Cho đến khi một người đàn ông phải chết..."

Kaede ngạc nhiên vì giọng nói run run của mình. Một xúc cảm chợt đến làm mắt cô đẫm lệ. Ký ức trở về như cơn lũ: bàn tay của gã lính canh, phần đàn ông của gã nhô ra cứng cáp ép vào người nàng, cái dao nằm trong tay nàng, máu chảy, và gã lính bị đâm chết trước mắt nàng.

"Tha lỗi cho tôi," nàng thì thào.

Phu nhân với tay qua cầm tay nàng. "Tội nghiệp cô bé," phu nhân thốt lên và vuốt ve những ngón tay Kaede. "Tất cả những đứa trẻ, những cô con gái tội nghiệp. Phải chi ta có thể giúp tất cả các con được tự do."

Kaede muốn khóc thật nhiều. Cô cố gắng dằn lại. "Sau đó họ đưa tôi vào sống trong dinh thự nhà Noguchi. Tôi được cấp một người hầu, lúc đầu là Junco, sau đó là Shizuka. Đời sống dễ chịu hơn nhiều. Tôi sắp làm vợ một người đàn ông lớn tuổi thì ông ta chết và tôi thấy vui. Rồi thiên hạ bắt đầu kháo nhau là ai biết tôi, muốn tôi thì sẽ chết."

Kaede nghe tiếng thở vào ngẩn và gấp cửa người đối diện. Hai người cùng im lặng trong thoáng chốc.

"Tôi không muốn làm cho ai phải chết," Kaede hạ thấp giọng. "Tôi sợ hôn nhân. Tôi không muốn ngài Otori phải thiệt mạng vì tôi."

Phu nhân Matuyama trả lời, giọng lạc đi. "Cô không được nói những điều đó, ngay cả nghĩ đến cũng không nên."

Kaede nhìn phu nhân. Trong ánh đèn khuôn mặt của phu nhân màu trắng, nhưng hình như nhuộm vẻ lo âu bất chợt.

"Ta thấy mệt mỏi," phu nhân nói tiếp. "Tha lỗi cho ta không thể tiếp tục câu chuyện tối nay. Nhưng không sao chúng ta còn nhiều ngày đi với nhau." Phu nhân gọi Sachie. Dĩa trái cây được dọn đi và chỗ ngủ được sửa soạn.

Shizuka đưa Kaede đến nhà xí và rửa tay cho Kaede sau khi nàng xong.

"Ta đã nói gì làm phật lòng phu nhân?" Kaede thì thầm. "Ta không hiểu phu nhân. Lúc thì thân thiện, sau đó thì nhìn ta trừng trừng như thể ta đang đầu độc bà."

"Cô nương chỉ tưởng tượng thôi," Shizuka trả lời nhẹ nhàng. "Phu nhân Maruyama rất mến cô nương. Ngoài những chuyện khác cô nương còn là bà con gần gũi nhất sau người con gái của phu nhân."

"Thật ư?" Kaede hỏi và khi thấy Shizuka gật đầu dứt khoát liền hỏi tiếp. "Điều đó quan trọng lắm sao?"

"Nếu điều gì xảy ra cho họ thì cô nương sẽ là người thừa kế của tộc Maruyama. Không ai nói cho cô nương điều này, vì Tohan vẫn hy vọng sẽ chiếm hữu lãnh địa Maruyama. Đó là lý do Iida muốn cô nương làm con tin ở Noguchi."

Khi thấy Kaede không nói gì, Shizuka tiếp tục, "Cô nương còn quan trọng hơn là cô nương tưởng!"

"Đừng trêu ta! Ta thấy mình lạc lõng trong thế giới này. Ta cảm giác mình không biết gì hết."

Kaede đi ngủ mà tâm trí vẫn không yên. Cô biết là phu nhân Maruyama cũng trằn trọc suốt đêm, và sáng hôm sau nét mệt mỏi đã hằn lên khuôn mặt xinh đẹp của bà. Nhưng phu nhân vẫn tử tế nói chuyện với Kaede, và khi sửa soạn lên đường, đã chuẩn bị một con ngựa màu nâu thuần thực cho nàng. Shizuka đỡ Kaede lên ngựa và một gã hầu đi trước cầm cương. Kaede nhớ lại những con ngựa nhỏ nàng cưỡi khi còn bé và khả năng cỡi ngựa dần dần trở lại. Shizuka không để Kaede cưỡi ngựa suốt ngày với lý do là nàng sẽ mệt mỏi và đau nhức các bắp thịt, nhưng Kaede rất thích cảm giác ngồi trên lưng ngựa và chỉ mong được cỡi tiếp. Nhịp bước đều đặn của con ngựa làm Kaede trấn tĩnh hơn và giúp nàng xếp đặt những ý tưởng trong đầu. Cô kinh ngạc thấy mình không được dạy dỗ và không biết gì về thế giới nàng đang bước chân vào. Cô chỉ là con chốt trên bàn cờ lớn mà các lãnh chúa đang chơi, nhưng Kaede ao ước mình làm được hơn thế, hiểu biết những nước đi và chính mình tham gia vào cuộc cờ.

Có hai chuyện xảy ra làm nàng bức mình hơn. Chiều hôm đó họ bất thường dừng lại nghỉ ngơi ở một ngã ba đường, thì có một đoàn vài người cỡi ngựa đến từ phía tây nam, như thể có hẹn với nhau. Shizuka chạy đến chào hỏi họ, hăng hái tìm hiểu họ từ đâu đến và có mang tin tức gì không. Kaede lơ

đang nhìn thấy Shizuka đang nói chuyện với một người trong đoàn. Từ yên ngựa gã ta cúi thấp người xuống nói điều gì đó, và Shizuka gật đầu một cách nghiêm trọng, rồi vỗ mạnh vào sườn con ngựa làm nó chồm về phía trước. Những gã đàn ông cười rộ lên, tiếp theo là tiếng cười khúc khích giọng cao của Shizuka, nhưng ngay lúc đó Kaede cảm giác mình thấy điều gì đó mới mẻ ở cô hầu gái của nàng, một sức mạnh ở cô ta làm nàng khó hiểu.

Suốt ngày hôm đó Shizuka trở lại bình thường, luôn miệng ca tụng vẻ đẹp đồng quê, hái những chùm hoa dại, chào hỏi những người gặp trên đường, nhưng ở quán trọ tối hôm đó Kaede đi vào phòng và thấy Shizuka đang sốt sắng nói chuyện với phu nhân Maruyama, ngồi ngang hàng, không phải như một người hầu mà như một người cùng vai vế.

Họ lập tức chuyển đề tài qua chuyện thời tiết và chương trình ngày hôm sau khi thấy Kaede đi vào, và Kaede cảm thấy như mình bị lừa. Shizuka đã từng nói với nàng là "người như cô ta không gặp gỡ người như phu nhân". Hiển nhiên có một mối quan hệ nào đó giữa hai người mà Kaede chẳng hay biết gì. Điều đó làm Kaede cảm thấy nghi ngờ và có một chút ghen tị. Nàng trở nên phụ thuộc vào Shizuka và không muốn chia sẻ cô ta với ai hết.

Thời tiết càng lúc càng nóng làm cuộc hành trình khó chịu hơn. Có ngày mặt đất rung chuyển mấy lần làm Kaede càng bức bối. Cô không ngủ được vì nghi ngờ và vì mấy con rệp và các loại côn trùng khác. Kaede mong chuyển đi chấm dứt, đồng thời cô sợ hãi phải đến nơi. Mỗi ngày cô quyết định hỏi Shizuka cho ra lẽ nhưng có gì đó làm cô chần chừ. Phu nhân Maruyama vẫn tử tế với cô, nhưng Kaede không còn tin tưởng phu nhân nên cô trả lời một cách thận trọng và giữ gìn. Nhưng rồi cô lại thấy mình thô lỗ và con nít. Kaede không còn thèm ăn uống nữa.

Shizuka cầu nài Kaede khi tắm cho nàng vào buổi tối. "Người cô nướng xương xấu lòi cả ra. Cô phải ăn nhiều vào! Thế này thì vị hôn phu của cô nướng sẽ nghĩ gì?"

"Đừng nhắc đến hôn phu của ta!" Kaede vội nói. "Ta không quan tâm ông đó nghĩ gì. Có thể ông ta sẽ không thích nhìn và để ta yên thân!"

Kaede lại cảm thấy xấu hổ vì tính cách con nít trong câu nói của mình.

Cuối cùng họ đến một thị trấn vùng núi Tsuwano, sau khi vượt qua một cái đèo hẹp vào buổi chiều, và dưới ánh chiều tà rặng núi trở thành màu đen. Một làn gió nhẹ thổi qua ruộng lúa bậc thang như con sóng trên mặt nước,

những lá sen khổng lồ màu xanh ngọc vươn lên cao, và hoa đại chung quanh bờ ruộng khoe đủ màu sắc. Những tia nắng cuối ngày làm những bức tường màu trắng trong thị trấn đổi qua màu hồng và màu vàng óng.

"Đây là một nơi thích thú!" Kaede không dừng được kêu lên.

Phu nhân Maruyama, cỡi ngựa phía trước Kaede, ngoảnh lại nói. "Chúng ta không còn trong địa phận của Tohan nữa. Đây là lãnh thổ của Otori. Chúng ta sẽ đợi ngài Shigeru ở thị trấn này."

Sáng hôm sau Shizuka mang cho Kaede một bộ áo quần lạ thay vì cái áo choàng thường ngày.

"Hôm nay cô nương sẽ học dùng kiếm," Shizuka tuyên bố và khoác bộ áo quần lạ cho Kaede. Shizuka nhìn nàng với vẻ hài lòng. "Ngoài mái tóc dài ra cô nương có thể giả trai." Shizuka vừa nói vừa vén mái tóc Kaede về phía sau và cột lại bằng một sợi dây da.

Kaede vuốt dọc theo người. Bộ áo quần làm bằng vải gai thô nhuộm màu đậm và hơi rộng. Nó không giống bất cứ trang phục nào nàng đã mặc trước đây. Nó che dấu thân hình làm nàng cảm thấy thoải mái. "Ai nói ta sẽ học kiếm?"

"Phu nhân Maruyama. Chúng ta sẽ ở lại đây vài ngày, có thể một tuần, trước khi ngài Otori đến. Phu nhân muốn cô nương bận rộn và không phải nghĩ ngợi."

"Phu nhân rất tử tế," Kaede trả lời. "Ai sẽ dạy ta?"

Shizuka cười khúc khích và không trả lời. Cô nàng dẫn Kaede băng qua bên kia đường đến một dãy nhà dài và thấp có sàn gỗ. Họ cởi dép và mang giày ống xỏ ngón. Shizuka đưa mặt nạ cho Kaede mang để bảo vệ khuôn mặt và lấy hai cây gậy dài bằng gỗ treo trên tường xuống.

"Cô nương đã từng học đánh gậy gỗ này chưa?"

"Dĩ nhiên là có, khi ta còn nhỏ," Kaede trả lời. "Hầu như ngay sau khi ta biết đi."

"Vậy thì cô nương sẽ nhớ lại những thế này." Shizuka đưa Kaede một cây gậy, cầm vững vàng cây gậy còn lại trong hai tay, và đi vài đường múa trơn tru, cây gậy lướt trong không khí nhanh đến mắt không thấy kịp.

"Không được như vậy!" Kaede sững sờ thú nhận. Nàng cứ tưởng Shizuka không múa nổi cây gậy, đâu ngờ cô ta có thể vận dụng nó một cách khéo léo và đầy uy lực như thế.

Shizuka lại cười khúc khích, và dưới mắt Kaede cô ta từ một kiếm thủ nghiêm túc biến thành một nàng hầu hời hợt. "Cô nương Kaede sẽ nhớ lại tất cả những động tác này. Chúng ta bắt đầu đi."

Kaede cảm thấy lạnh, mặc dù buổi sáng mùa hè trời ấm áp. "Người sẽ là thầy ta?"

"Ồ, tôi chỉ biết chút đỉnh thôi cô nương. Có lẽ cô nương đã biết hết những thế này rồi. Tôi không nghĩ có thể dạy cô nương thêm gì hết."

Nhưng ngay cả khi Kaede nhớ lại những động tác múa kiếm đó, thêm khả năng bẩm sinh và lợi thế chiều cao, thì khả năng của Shizuka vẫn vượt xa những gì Kaede có thể làm được. Đến cuối buổi sáng thì Kaede gần như kiệt sức, mồ hôi nhễ nhại và bưng bưng cảm xúc. Shizuka thường ngày hầu hạ và chiều chuộng nàng rất chu đáo, hôm nay tỏ ra rất nghiêm khắc. Mỗi động tác phải được thực hiện tuyệt đối chính xác. Nhiều lần Kaede tưởng mình đã tìm được nhịp điệu đúng của thế đánh thì Shizuka bảo dừng lại và lễ phép chỉ ra khuyết điểm của Kaede: khi thì bước chân không được thẳng bằng, khi thì để hở sườn có thể bị tấn công chết người nếu đánh bằng kiếm thật. Cuối cùng Shizuka ra hiệu chấm dứt buổi học, xếp hai cây gậy vào chỗ cũ trên tường, gỡ mặt nạ và lau mồ hôi cho Kaede.

"Tốt lắm," Shizuka nói. "Cô nương Kaede có kỹ năng rất tốt. Chẳng bao lâu chúng ta sẽ bù lại được những năm đã mất."

Hoạt động thể lực, sốc vì khám phá về Shizuka, cái nóng buổi sáng, bộ áo quần không quen mặc, tất cả những yếu tố đó cộng lại làm Kaede cảm thấy mất tự chủ. Nàng chụp cái khăn, vùi mặt vào và khóc nức.

"Cô nương," Shizuka thì thầm. "Cô nương đừng khóc. Không có gì làm cô nương phải sợ hãi."

"Người thực sự là ai?" Kaede kêu lên. "Tại sao người phải giả dạng? Người nói với ta là người không biết phu nhân Maruyama!"

"Phải chi tôi có thể kể hết cho cô nương nghe mọi chuyện. Nhưng hiện giờ thì chưa được. Vai trò của tôi ở đây là bảo vệ cô nương. Arai đã gọi tôi đến với mục đích đó."

"Người cũng quen biết Arai à? Trước đây người chỉ nói là cùng quê với Arai."

"Đúng là cùng quê, nhưng chúng tôi thân cận hơn thế. Arai rất quan tâm đến cô nương và nghĩ là còn thiếu nợ cô nương. Khi bị ngài Noguchi trục xuất Arai rất tức giận. Ông cảm thấy bị sỉ nhục vì ngài Noguchi không tin tưởng và vì cách đối xử đối với cô nương. Khi nghe tin cô nương đi Inuyama để thành hôn, Arai đã sắp xếp để tôi được đi theo cô nương."

"Tại sao? Ta sẽ bị nguy ở đó sao?"

"Inuyama là một nơi đầy hiểm nguy, nhất là hiện nay khi cả ba nước đang chuẩn bị chiến tranh. Một khi đạt được sự liên minh với tộc Otori qua hôn phối của cô nương thì Iida sẽ tấn công Seishuu ở phía Tây."

Những tia sáng xuyên qua căn phòng trống trải làm thấy rõ những hạt bụi đang chuyển động vì những bước chân. Qua những cửa sổ có song Kaede nghe được tiếng nước chảy trong các con kênh, tiếng rao hàng của người bán dạo, và tiếng cười đùa của con nít. Thế giới ngoài kia có vẻ đơn giản và rõ ràng, không có những bí mật đen tối ẩn nấp như trong thế giới của nàng.

"Ta chỉ là con chốt trên bàn cờ," Kaede cay đắng thốt lên. "Người sẽ hy sinh ta dễ dàng như Tohan thôi."

"Không, cô nương. Arai và tôi là thuộc hạ của cô nương. Arai đã thề là sẽ bảo vệ cô nương, và tôi tuân lệnh của Arai." Shizuka cười, khuôn mặt bỗng sống động vẻ đam mê.

Họ là tình nhân, Kaede suy nghĩ, và cảm thấy nhói một chút ghen tị vì nàng phải chia sẻ Shizuka với bất cứ ai khác. Nàng muốn hỏi tiếp, Phu nhân Maruyama là ai? Vai trò của phu nhân trong vở kịch này? Người mà ta sắp hôn phối là ai? Nhưng nàng sợ phải nghe câu trả lời.

"Trời quá nóng không thể tập luyện tiếp được," Shizuka lấy tấm khăn từ Kaede và lau nước mắt cho nàng. "Ngày mai tôi sẽ chỉ cô nương cách sử dụng dao."

Khi họ đứng lên nàng nói thêm, "Cô nương đừng đối xử với tôi khác trước. Tôi chỉ là người hầu của cô nương, không có gì khác hơn."

"Ta nên xin lỗi người những lúc ta đã đối xử tệ với người," Kaede lúng túng trả lời.

"Cô nương chưa bao giờ xử tệ," Shizuka cười. "Thật ra cô nương quá khoan"

hồng. Nhà Noguchi không dạy cô nương được gì nhưng ít ra cô nương không học cái ác độc của họ."

"Ta có học thêu thùa," Kaede nói. "Nhưng người chẳng thể giết ai được với cây kim."

"Được đó cô nương," Shizuka nói ngay. "Một ngày nào đó tôi sẽ chỉ cho cô nương ."

Họ đã ở trong thị trấn núi này một tuần chờ đợi những người của Otori. Thời tiết càng lúc càng nặng nề và nóng nực hơn. Những đám mây báo hiệu mưa bão tụ lại mỗi đêm trên các đỉnh núi, và nhiều tia chớp lòe sáng ở phía xa, nhưng trời không mưa. Mỗi ngày Kaede học đánh kiếm và đánh dao, bắt đầu khi mới rưng sáng lúc trời còn mát và liên tục khoảng ba tiếng đồng hồ, mồ hôi nhễ nhại khắp người nàng.

Cuối cùng vào một ngày khi gần trưa, lúc họ đang khoát nước lạnh lên mặt sau buổi tập, ngoài tiếng động thường lệ ngoài đường, họ nghe có tiếng ngựa đi và tiếng chó sủa.

Shizuka ra dấu cho Kaede đến gần cửa sổ. "Cô nương nhìn kia! Họ đã đến! Otori đây rồi."

Kaede nhìn chăm chú qua chấn song của cửa sổ. Một nhóm người phi ngựa nước kiệu đang đi đến. Phần lớn đội mũ mang giáp, nhưng bên cạnh có một thanh niên chỉ trạc tuổi nàng để đầu trần. Nàng thấy rõ đường cong của xương gò má và mái tóc mượt như lụa của chàng thanh niên.

"Đó có phải là ngài Shigeru không?"

"Không phải," Shizuka bật cười. "Ngài Shigeru đi phía trước, cậu thanh niên đó là con nuôi của ngài, công tử Takeo."

Giọng Shizuka có một chút mỉa mai khi nói chữ "công tử" làm Kaede sau đó nhớ lại, mặc dù lúc đó nàng không nhận ra, nhưng chàng thanh niên kia như nghe ai gọi tên mình, đã quay đầu nhìn về phía nàng.

Chàng có đôi mắt đầy cảm xúc, làn môi nhạy cảm, và nàng thấy con người chàng toát ra năng lượng và sự buồn rầu. Nó gợi lên điều gì đó trong người nàng, một chút tò mò trộn lẫn với sự ao ước, một cảm giác nàng không nhận ra.

Đoàn người ngựa tiếp tục đi cho đến khi bóng chàng thanh niên khuất dạng. Nàng cảm thấy như mình vừa đánh mất một phần của chính nàng. Kaede theo Shizuka trở về quán trọ như người mất hồn. Khi đến nơi người nàng run rẩy như bị sốt. Shizuka hiểu lầm vội trấn an nàng.

"Ngài Otori là một người tử tế. Cô nương không phải sợ hãi. Không ai làm hại cô nương đâu."

Kaede không nói gì, không dám mở miệng vì chữ duy nhất nàng muốn thốt ra là tên chàng, *Takeo*.

Shizuka cố gắng cho Kaede ăn một ít thức ăn - trước hết là xúp để làm ấm người, rồi đến mì lạnh để làm mát - nhưng Kaede không thể nuốt chút gì hết. Shizuka dìu Kaede nằm xuống giường. Kaede run rẩy dưới tấm chăn, mắt long lanh, da khô, nàng cảm thấy thân thể mình khó lường như một con rắn.

Tiếng sấm rung chuyển trong dãy núi và không khí đầy hơi nước.

Shizuka vội báo cho phu nhân Maruyama biết tình trạng của Kaede. Khi phu nhân bước vào phòng có một ông già theo sau.

"Thức phụ!" Shizuka mừng rỡ kêu lên.

"Chuyện gì vậy?" phu nhân Maruyama hỏi, quỳ bên giường Kaede và sờ trán nàng. "Cô nương bị sốt, chắc là bị cảm lạnh."

"Chúng tôi đang tập luyện," Shizuka giải thích. "Chúng tôi thấy đoàn Otori đi tới, và cô nương như thành linh bị cảm sốt."

"Ông có thể cho cô nương uống gì không, Kenji?" Phu nhân Maruyama hỏi.

"Cô nương kinh sợ chuyện hôn phối." Shizuka nói nhỏ.

"Tôi có thể chữa bệnh cảm, còn chuyện đó thì chịu," Kenji trả lời và nói tiếp. "Tôi sẽ sắc vài thứ lá với trà. Trà nóng sẽ làm cô ta ngủ yên."

Kaede nằm bất động, mắt nhắm lại. Nàng nghe mọi người chung quanh nói chuyện nhưng âm thanh dường như từ một thế giới khác, một thế giới nàng đã bị bứt ra lúc nàng nhìn thấy *Takeo*. Kaede gượng ngồi lên uống trà, Shizuka đỡ đầu nàng như đỡ một em bé, sau đó nàng chìm trong giấc ngủ chập chờn. Tiếng sấm vọng lại từ thung lũng đánh thức nàng. Cuối cùng cơn giông đến, mưa đổ xuống ào ào, dội trên mái nhà và chảy tràn qua những

viên đá lát trên đường. Kaede vừa có một giấc mơ sống động nhưng nó vội biến mất khi nàng mở mắt, để lại một ý thức rõ rệt là nàng đang yêu.

Kaede cảm thấy kinh ngạc, rồi phấn khởi, rồi hoảng hốt. Thoạt đầu nàng nghĩ sẽ chết được nếu gặp lại chàng, rồi lại nghĩ sẽ chết nếu không gặp lại chàng. Nàng cảm thấy tê liệt với ý nghĩ làm sao nàng lại có thể yêu con nuôi của vị hôn phu tương lai? Nhưng hôn nhân nào? Nàng không thể lấy ngài Otori. Nàng sẽ không lấy ai ngoài Takeo. Và nàng cười khan vì sự ngu ngốc của mình. Như thể có người lấy nhau vì tình yêu. *Ta đang bị một tai họa*, Kaede suy nghĩ, nhưng lại tự hỏi. *Sao cảm xúc này lại có thể là tai họa?*

Khi Shizuka trở lại Kaede khẳng khẳng là mình đã lành bệnh. Thật vậy cơn sốt đã giảm, thay vào đó là một sức mạnh làm mắt nàng long lanh và da nàng sáng lên.

"Cô nương đẹp hơn bao giờ hết!" Shizuka thốt lên khi tắm và mặc áo quần cho Kaede, khoác vào người nàng chiếc áo choàng dành cho lễ đính hôn, cho buổi gặp mặt đầu tiên với vị hôn phu tương lai của nàng.

Phu nhân Maruyama đón Kaede với vẻ lo lắng về sức khỏe của nàng, và tỏ ra yên tâm khi biết nàng đã hồi phục. Nhưng Kaede nhận ra sự bồn chồn của phu nhân khi theo chân phu nhân vào căn phòng lớn nhất trong quán trọ, là nơi đã dành riêng cho ngài Otori.

Kaede nghe đàn ông nói chuyện khi người hầu mở cửa phòng, nhưng họ im bật khi thấy nàng bước vào. Nàng gặp người trên sàn cúi chào, biết họ đang nhìn nàng nhưng không dám ngẩng lên nhìn ai. Tim Kaede đập nhanh và nàng cảm thấy máu chảy mạnh trong người.

"Đây là cô nương Shirakawa Kaede," phu nhân Maruyama giới thiệu. Kaede nghe giọng của phu nhân có vẻ lạnh lẽo, và không hiểu mình đã làm gì phật ý phu nhân đến như thế.

"Cô nương Kaede, ta trình diện cô nương với ngài Otori Shigeru," phu nhân Maruyama tiếp tục, giọng yếu ớt khó nghe rõ.

Kaede ngồi lên. "Ngài Otori," nàng thì thầm, và ngược lên nhìn khuôn mặt người đàn ông sắp làm chồng nàng.

"Cô nương Shirakawa," Shigeru trả lời rất lịch sự. "Chúng tôi nghe tin là cô nương không được khỏe. Cô nương đã hồi phục rồi ư?"

"Cảm ơn. Tôi đã khá." Nàng thích khuôn mặt của Shigeru, với ánh mắt tử tế. Nàng nghĩ thầm: *Chàng xứng đáng với tiếng đồn. Nhưng làm sao ta có thể lấy chàng được?* Kaede cảm thấy hai gò má đỏ hồng lên.

"Loại thảo dược đó rất hiệu nghiệm," người đàn ông ngồi phía trái Shigeru cất tiếng. Nàng nhận ra giọng nói của ông già đã bào chế trà thuốc cho nàng, người mà Shizuka gọi là thúc phụ. "Cô nương Shirakawa đã nổi tiếng về sắc đẹp tuyệt vời, nhưng tiếng đồn chẳng thấm gì so với sự thật."

Phu nhân Maruyama trả lời, "Ông đã tăng bốc quá lời, Kenji. Một cô gái nếu không đẹp vào tuổi mười lăm thì chẳng bao giờ đẹp nữa."

Kaede càng cảm thấy mặt mình nóng bừng hơn.

"Chúng tôi có mang quà đến cho cô nương," ngài Otori nói. "Thật ra những món quà đó sẽ trông thô thiển bên sắc đẹp của cô nương, nhưng xin cô nương chấp nhận nó như biểu hiện tấm lòng trân trọng của tôi và sự chân thành của tộc Otori. Nào Takeo."

Kaede thầm nghĩ rằng ngài Shigeru đã nói những lời khách sáo đó với vẻ lãnh đạm, và tưởng tượng rằng ông ta sẽ luôn luôn đối với nàng như thế.

Chàng thanh niên đứng lên và bưng đến một cái khay sơn mài, trên đó có nhiều gói nhỏ bọc bằng lụa màu hồng nhạt mang phù hiệu của bộ tộc Otori. Takeo quỳ trước mặt Kaede và đưa khay quà cho nàng.

Kaede cúi đầu cảm ơn.

"Đây là con nuôi của ngài Otori," phu nhân Maruyama nói. "Ngài công tử Otori Takeo."

Kaede không dám nhìn thẳng vào mặt chàng. Nàng tự cho phép mình nhìn hai bàn tay của chàng. Hai bàn tay có những ngón dài, mềm mại và thon đều tuyệt đẹp. Da bàn tay chàng có màu mật ong pha với màu trà, các móng tay có pha một chút màu hoa tử đinh hương. Nàng cảm giác sự yên lặng trong người chàng như thể chàng đang lắng nghe, luôn luôn lắng nghe.

"Ngài Takeo," nàng nói nhỏ.

Chàng chưa là một người đàn ông trưởng thành như những gã đàn ông nàng vừa sợ vừa ghét. Chàng trạc tuổi nàng; tóc và da chàng có cùng vẻ mịn màng của tuổi trẻ. Lòng hiếu kỳ mãnh liệt mà nàng cảm thấy hôm qua đang trở lại. Nàng ao ước biết hết mọi điều về chàng. Tại sao ngài Otori nhận

chàng làm con nuôi? Gốc gác của chàng như thế nào? Điều gì đã xảy ra làm chàng có vẻ buồn rầu? Và tại sao nàng nghĩ rằng chàng có thể nghe được những suy nghĩ trong tim nàng?

"Cô nương Shirakawa." Giọng chàng thấp, có một chút âm hưởng vùng phía Đông.

Nàng phải ngược lên nhìn chàng, và bắt gặp chàng đang nhìn mình. Ánh mắt chàng nhìn chăm chú, hình như hơi bối rối, và nàng cảm thấy cái gì đó truyền qua hai người, như thể họ chạm vào nhau qua khoảng trống ở giữa.

Cơn mưa đã tạm ngưng một chút, nhưng bây giờ lại tiếp tục, nghe ào ào như át tiếng nói của mọi người. Gió cũng mạnh hơn, làm những ngọn đèn nháy múa và bóng người trên tường chập chờn.

Ước chi mình sẽ ở đây luôn, Kaede thầm nghĩ.

Phu nhân Maruyama lên tiếng, giọng sắc. "Cô nương đã gặp Kenji nhưng chưa được giới thiệu. Đây là Muto Kenji, bạn cũ của ngài Otori, là thầy của công tử Takeo. Ông sẽ giúp Shizuka tập luyện với cô nương."

"Chào ngài," Kaede chào và liếc nhìn Kenji từ dưới hàng lông mi. Kenji ngồi nhìn Kaede với vẻ hâm mộ, thỉnh thoảng lắc đầu nhẹ như không tin vào mắt mình. *Ông ta có vẻ một ông già hiền lành, Kaede nghĩ thầm: Nhưng ông ta trông không già lắm!* Khuôn mặt ông ta dường như không đứng yên và thay đổi ngay trước mắt nàng.

Kaede cảm thấy sàn nhà hơi rung chuyển. Không ai nói gì nhưng bên ngoài có tiếng ai la ngạc nhiên. Sau đó chỉ nghe tiếng mưa và gió tiếp tục.

Kaede cảm thấy ớn lạnh. Nàng không thể để lộ ra những cảm xúc của mình. Không gì có vẻ thực hết.
